

Silmatera

Laske Lapsukesed
minu juurde tulla!

Nr. 8 ● 1991

ON KUMMALINE TALV — ei lund, ei tuisku, ei lumememesid, aina vesi ja pori, hall taevas ja vaid harva mõni külmakraad. Justkui polekski enam looduses mingit korda. Ometi on asju, millele võime olla kindlad — et talve järel tuleb kevad ja kevade järel suvi, olgu siis praegu ilmad millised tahes. Niisugused on looduse seadused. Nii on alati olnud ja nii jääb, kuni Jumal neid ise teistsuguseks ei tee. Ikka tuleb öö järel päev, päevadest saab nädal, nädalast kuu ja neist jälle aasta. Ikka tõuseb hommikuti päike ja läheb õhtul looja. Kirsid õitsevad kevadel ja porgandid valmivad sügiseks. Nii on lood aja ja taimeriiigiga.

Küllap tead, et igal riigil on omad seadused. Neid on inimesed pannud kirja paksudesse

raamatutesse ja aeg-ajalt tehakse neis midagi ümber või parandatakse. Tähendab — need pole nii kindlad kui looduse seadused.

Kas siis inimeste jaoks polegi Taevaisa mingeid elamise reegleid andnud? On küll! Ja veel millised! Need on täiesti erilised. Kui püüda nende järgi elada, siis saad olla õnnelik ja rõõmus, siis on sul palju häid sõpru ja kõikjalt leiad aina juurde. Mis kõige tähtsam — Taevaisa tunneb sinust rõõmu ja aitab sind sinu heades püüdlustes.

Need seadused on piiblikä-sud, mida nimetatakse ka KÜMNEKS KÄSUKS. Otsekui laternad näitavad nad meile kõige paremat teed. Nad aitavad meil aru saada, kui hea ja õiglane on meie Jumal. Vaata ise, siin nad on:

I KÄSK Mina olen Jehoova, sinu Jumal. Sul ei tohi olla muid jumalaid minu palge kõrval.

II KÄSK Sa ei tohi enesele teha kuju ega mingisugust pilti sellest, mis on ülal taevas,

ega sellest, mis on all maa peal, ega sellest, mis on maa all vees. Sa ei tohi neid kummardada ega neid teenida.

III KÄSK Sa ei tohi Jehoova, oma Jumala nime asjata suhu võtta.

IV KÄSK Pea meeles, et sa pead hingamispäeva pühitsema.

V KÄSK Sa pead oma isa ja ema austama.

VI KÄSK Sa ei tohi tappa.

VII KÄSK Sa ei tohi abielu rikkuda.

VIII KÄSK Sa ei tohi varastada.

IX KÄSK Sa ei tohi tunnistada oma ligimese vastu valetunnistajana.

X KÄSK Sa ei tohi himustada ... midagi, mis su ligimese päralt on.

Täpselt võid sa neid lugeda Piiblist, 2. Moosese raamatu 20. peatükist. Püüame neist sulle ka „Silmatera“ edaspidi lähemalt jutustada.

Tädi Anne

PIIBLISALM

Hommikupoolikul sadas mõnusat sulalund. Juba koolis plaanitsesid Puiestee tänava lapsed, et õhtul läheb lumekindluse ehitus lahti.

Vaevu koju jõudnud, kiirustati õuele. Lapsi kogunes palju, oma paarkümmend. Igamees leidis jõukohast tööd. Hoovi suuremad poisid, ka Riku ja Anti vinnasid lumepalle müürile ja torni. Kulus mõni tund ja tore ehitus sai valmis.

Kohe läks mölluks lahti. Mängiti kulli, võmmi ja varast, peitust peale selle. Aeg lippas, kõigil oli hea.

Korraga õu vakatas. Ei tea kuidas oli Miina järsku pikali maas, põsel verine kriim. Lapsed koondusid pikkamisi tema ümber. Riku jäi veidi eemale seisma. Miina nuttis ja nuttis ja nuttis.

Kostus: „See on Riku süü“, „Riku tõukas meelega!“ Keegi lisas: „Nii jah, Riku on tige ja vastik.“

Keegi täiskasvanu ruttas kohale — Miina isa. Ta tõstis nuksuva tütrekese sülle ja pühkis põselt vere. Lapsed ruttasid seletama: „Riku tõukas meelega!“, „Riku löi Miinat!“, „Riku on süüdi!“, „Alguses mängis ilusti, aga siis hakkas Riku väiksemaid kiusama...“

Riku seisis eemal, tonksis saapainaga lund ja vaatas maha. Miina isa kuulas laste käratsemist, rahustas vigasaanut ja küsis ümberolijalt: „Kes nägi Miinat kukkumas? Kes nägi, et just Riku Miinat nügis?“

Keegi ei vastanud. Riku tasane hääl katkestas pinevuse: „Ma olin küll Miina lähedal, aga ma ei tõuganud teda.“

Tüdruk kõneles, lõpetas nutu

ja kõneles katkendlikult:

„See...ei...olnud...Riku. Ma... komistasin, kui ajasin Rikut taga.“

Õues jäi veelgi vaiksemaks. Miina isa tõusis, vaatas Rikut ja sõnas: „Tubli, et sa peitu ei pugenud, Riku. Kõik kahtlustasid ju sind. Ma mõistsin, kui halb on olla, kui sind alusetult süüdistatakse.“ „Kas teile ei tundu,“ pöördus ta siis teiste poole, „et peaksite Rikult andeks paluma?“

Varsti oli õu jälle lusti täis. Riku kord oli olla kindluse kuningas. Ka Miina tuli mängu tagasi, vallatu plaaster põsel ilutsemas.

Puiestee tänava kellad kaotasid sel päeval juba teist korda aru. Hommikupoole käisid nad hirmus aeglaselt, nii et koolipäeva lõppu ei jõudnud ega jõudnud ära oodata. Nüüd, õhtu eel, tegid kellad vana võla tasa. Isad lasti töölt liiga ruttu koju, emad said eine enneaegu valmis ja lapsed hõigati tuppa kahtlaselt vara.

Rutem kui muidu kustutati tuled magamistubades, sulalummest lõhnavad lapsed õhetasid tekkide all. Kätest ja jalgadest, peadest ja põuedest voolas läbi imelise päeva elamusi — midagi mõrkjat veel.

Mõnele tundus, et Jeesuse pilt seinjal sosistab midagi või et vana isaisade-aegne puukaantega Piibel kahistab koredast paberist lehti või nagu oleks piiblikoo õpetaja rääkinud...Mõni tundis ebameeldivaid tuikeid — teadagi kuskohas.

Ehk ei olnudki see nii?

**SA EI TOHI TUNNISTADA
OMA LIGIMESE VASTU
VALETUNNISTAJANA!**

ERAK

Rikas mees, kellel oli palju raha ja kulda kaasas, ratsutas koos oma pojaga metsateed. Nad tulid ärireisilt ja soovisid paasapühadeks koju jõuda. Linn, kus nad elasid, oli aga väga kaugel.

Kui tükk teed oli ratsutatud ja õhtu jõudmas, märkasid reisi-
jad, et nad olid eksinud. Asjatult otsisid nad õiget rada, see oli täiesti kadunud. Saabus pime ja külm öö. Neil polnud kuhugi varjule minna. Lõpuks vilkus läbi puude õrn tuluke ja nad pöörasid selle poole. Suur oli imestus, kui nad sügavas metsas väikese maja leidsid. Selle aknast tuli vilkuski.

Isa ja poeg peatasid ratsud ja pidasid nõu, mida teha. Kes võib sellises üksinduses küll elada? Võib-olla olid seal kurjategijad ja sulid, kes ennast seaduse eest varjasid? Sel juhul ei olnud just tark tegu neile sülle joosta.

Nad vaatasid majahütti eemalt, vaatasid kaua aega, aga midagi kahtlast ei märganud. Mida teha? Neil oli külm, nad olid näljas ja väga väsinud. Ka hobuste jõud oli liiga otsas selleks, et pimedas metsas edasi minna. Nii otsustasidki nad öömaja küsida.

Uksee avas vana mees. Kui ta võoraste soovi kuulis, kutsus ta nad sisse ja kostitas lihtsa toiduga. Pärast seda juhatas vanake rändurid väikesesse voodiga toakesse, et nad puhata võiksid.

Kui isa ja poeg olid üksi jäänud, pidasid nad uuesti omavahel aru.

Isa ütles: „Kunagi ei tea, mis inimestel mõttes on. Erak vanake oli meie vastu küll lahke, andis toitu ja ulualuse, kuid see võis ka meie petmiseks olla. Kui me magama jääme, võib ta tulla, meie vara röövida ja keegi ei saa iialgi teada, mis meiega siin juhtus.“

„Kuid mida me saame selle vastu ette võtta?“ küsis poeg nõutult. „Võib-olla ei pääse ta siis sisse, kui ukse kinni paneme.“

Nad vaatasid ust, aga see oli üsna nigel. Ka ei olnud sel haaki ega riivi. Nii ei olnud uksest mingit varju loota.

„Tead,“ arvas isa, „teeme nüüd nii, et üks heidab magama

ja teine valvab. Mõne tunni pärast teeme vahetuse. Ükskõik mis siis juhtub, me saame end kaitsta.“

See tundus hea mõte olevat ja poeg pakkus ennast esimesena valvama.

Isa heitis voodisse ja uinus kohe. Aga südaööl ta ärkas ja leidis oma suureks ehmatuseks, et poeg, selle asemel, et hoolsalt valvata, magab rahulikult tema kõrval. Ta sakutas noormehe ärkvele.

„Miks sa oma ülesannet ei täida? Miks sa ei valva?“ küsis ta erutatult.

Poeg hõõrus uniselt silmi ja vastas: „Heida ka sina rahulikult magama, meiega ei juhtu midagi kurja.“

„Kuidas sa selles nii kindel võid olla?“ nõudis isa kahtlevalt.

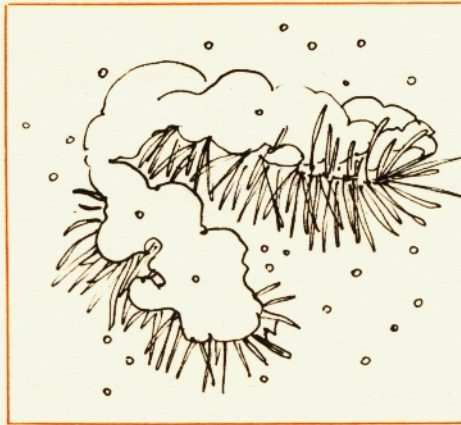
„Ma tean seda,“ vastas poeg. „Siis, kui sina magama heitsid, jäin mina valvama. Kustutasin tule ja märkasin toa seinas pragusid. Ma võisin nende kaudu näha kõike, mis eestois toimus.“

Nägin, kuidas mees lauda koristab, tõi siis ühe suure raamatu ning pani selle hellalt lauale. Ta luges kaua. Kui ta lõpetas, laskus ta põlvili ja palvetas. Kuulsin ta sõnu, ta tänas Jumalat Jeesuse ristisurma eest, mille kaudu tema kord igavese elu võib saada. Ta palvetas kogu südamest. Ta palus ka meie eest, soovides, et taevainglid homme meile kodutee juhataksid ja et me paasapühadeks koju jõuaksime. Ta tänas Jumalat, et me olime pimedas metsas tema hüti leidnud ja nii näljast ja külmast pääsenud. Seejärel võttis vanake varnast kasuka, laotas selle põrandale, teise võttis kattedeks peale, kustutas tule ja jäi rahulikult magama.

Ja, isa,“ ütles poeg lõpuks, „see vana mees siin sügavas metsas ei kahelnud ega kartnud, kui meile ukse avas. Ometi oleks võinud tema meid karta. Ka oma ainukese voodi ta loovutas meile.“

„Sul on õigus, poeg, meiega ei juhtu midagi halba. Heidame rahuliku südamega magama. Inimene, kes Piiblit loeb, Jumalat usub ja kaasinimest hädas aitab, ei tee kellelegi kurja.“

Ühe vana loo ainetel
V. A. Kimberg-Kotkas

Must lumi

Raks! Raks!

„Mis see oli?“ küsiti.

„Tundus, nagu oleks mõni puu murdunud,“ ütles isa. „Ometi pole täna tuultki.“

Nad jooksid akna juurde ja vaatasid välja.

Õhtu oli väga vaikne. Lumehelbed langesid suurte ja raske-tena tumedast taevast. Aias oli kõik kaetud paksu lumevaibaga ja valgustatud aknad helendasid nii kenasti üle kõrguvate hangede.

„On juba peaaegu poole meetri paksuselt lund sadanud,“ lausus isa. „Ei mäleta, et oleksin kunagi varem nii tihedat lumeadu näinud.“

Raks!

„Jälle!“ hüüatas ema ehmunult.

„Vaata sinna!“ hõikas Pertti. „Üks suure tamme oks on lume raskuse all murdunud!“

Peaaegu terve tunni seisis kogu pere seda ebatavalist pilti vaadeldes. Kord lähemalt, kord kaugemalt kostis raksatusi, mis jutustasid puu ja lume omavahelisest võitlusest. Ja see võitlus lõppes ikka puu murdumisega.

Õösel algas aga lumeform. Milline vaatepilt avanes neile uuel hommikul! Isa ja Pertti tõmbasid saapad jalga ja läksid õue asja lähemalt uurima. Kogu ümbusus oli muutunud. Tuul oli kuhjanud meetrikõrguse hangid ja teel seisid lumme mattunud autod. Nagu mingi salapärase hiiglane oli langetanud suuri puid ja tõuganud ümber elektriposte.

„Mis ma näen!“ hüüatas Pertti.

„Jaa,“ vastas isa. „see on ime-lik. Mõelda vaid, et väikesed õrnad lumehelbed on sellise hävitustööga hakkama saanud!“

„Ma ei ole selle pealegi tulnud,“ ütles Pertti.

„Kuid nii see on,“ seletas isa edasi. „Lumehelbed, mis on nii

haprad ja kätte võttes sulavad veeks, võivad suures hulgas saada vägagi ohtlikuks. Aina üksteise külge kinnitudes muutuvad nad nii raskeks, et miski ei suuda nende kaalule vastu panna.“

„See on väga põnev!“

„Tõepoolest. Aga samamoodi on lugu ka patuga,“ ütles isa.

„Patuga? Patt on ju see, mis on Jumala tahte vastu. Miks sa võrdled lund patuga?“ üllatus Pertti.

„Just patuga. Meie halb tegu või mõte võib olla väga väike ja isegi unustatud, kuid ta ei taha olla üksi. Inimene, kes on korda valetanud, peab jälle valetama, et oma eelmist valet peita. Lõppude lõpuks jääb ta aga ikkagi vahele ja saab karistuse.“

Oli hetk vaikust. Mõlemad seisid ja vaatasid, mida küll lumi on korda saatnud.

Siis kõneles isa edasi: „Olen näinud suuri tugevaid mehi ühtäkki langevat niisama ootamatult nagu puud lume raskuse all. Ja põhjuseks on see, et nad lasksid patu mustal lumel enda peale koguneda. Kui nad oleksid kohe alguses selle endalt maha raputanud, oleks kõik hästi olnud. Nad arvasid, et ega üks pisike pahategu midagi tähenda ja et nad saavad sellest kohe lahti, kui vaid tahavad. Aga just siin nad eksisid. Nad unustasid, et halbadel tegudel ja ka mõtetel on komme kuhjuda ja et tugevaimgi mees murdub, kui laseb patul endasse jääda.“

Pertti kõndis vaikselt ja mõtles isa sõnade üle järele.

„Must lumi,“ ütles ta siis. „See on päris õige nimi patule. Ma hakkasin hoolsalt valvama, et seda ei koguneks minu „oksale“!“

„Sul on õigus, mu poeg,“ ütles isa, „see on ainus võimalus mitte murduda!“

Arthur S. Maxwell

Lapsed küsivad: „Aga kas sa karu oled näinud?“

Räägin siis lohmakatest jälgedest jõe ääres, räsitud vaarikutest, segamini pööratud kaerapõllusiilust, metsa taritud mesi-puust ja lõhutud lambalaudauksest.

Räägin meestest, kes paha peal käinud oti eluküünlakese ära puhusid. Väikese veoauto kast oli vana „metsahärra“ tokerjakarvalist keret täis.

Laste näod vajuvad lössi — ei olegi ehtsat elusat karu näinud! Mida pole, seda pole, kurvastan koos lastega. Aga ma olen...

Kui arvate, et nüüd tuleb jutt ikkagi karust, siis eksite. Kohekohe saab selgeks, miks nimetan lookest nii:

„LENDAV PUURVASAR*“

Toks, toks-toks-toks...

„Tere, rähn!“

„Tere, tere!“

„Sa aina klopsid ja klopsid, mis sa sellest puust nõnda taod?“

„Kas sina ei tea, miks?“

„Nagu teaksin, aga...“

„No mis sa siis mind ilmaaegu eksitad! Toks-toks...“

„Kuidas küll su pea sassi ei lähe, kui nõnda hoolega puule pihta annad?“

„Miks ma ei peaks pihta andma: Looja varustas mu kaela väga jõuliste lihastega. Võin selliseid hoope jagada, mis kõverdaksid kasvõi raudnaela...“

„Raudnaela...Arusaamatu, kuidas sa ajuvapustust ei saa?“

„Mu pealuu koosneb kogukatest urbsetest luudest. Need leevendavad põrutust. Isegi löök pähe, mis surmaks iga teise linnu, on minule tühiasi.“

„Kas ühelgi teisel linnul pole aju ümber niisugust kesta?“

„Ei. Ja üsna lihtsal põhjusel — nii nagu meil, rähnidel, ei tule ühelgi linnul puid „raiuda“. Teised linnud on loodud teisiti elama. Ah jaa, peaksin lisama, et rähnidel on aju ja koljuluude vahel suletud õhuruum, omamoodi õhkpadi, mis summutab lööke veelgi.“

„Kui kiiresti sa vasardad?“

„Tavaliselt teen kolm lööki sekundis.“

„Tihkelt töötad.“

„Aga kas sa märkasid, millises asendis mu nokk puud tabab? Vaata hoolega, ta lööb otse, mitte libamisi.“

„Päris täisnurga all!“

„Just täisnurgi! Muidu murraksin noka ja vigastaksin ka pead. Täpne löögi suund on minu elu küsimus.“

* Puurvasaraga lõhuvad töömehed — tsurr...tsurr...tsurrrrr... vastvalminud tänavakatet.

LENDAV PUURVASAR

„Paistis, et suled iga löögi eel silmad!“

„Jah, et prügi silma ei kargaks ja silmad põrutusest paigalt ei nihkuks.“

„Jaa, jaa! Ikkagi kolm lööki sekundis...“

„Muuseas, Looja korraldas asja nii, et silmalaud sulguvad isenesest.“

„Hästi tehtud!“

„Vähe sellest, peened karvalaadsed sulekesed varjavad ninavasid, et laastud sinna ei sa tuks.“

„Looja on sind põhjalikult kandanud...“

„Just nimelt!“

„Arvatavasti on su nokk vastu-pidav, nagu peitel?“

„Jah, igal juhul töökindlam teiste lindude omast.“

„Nemad ei pea puud uurista-

na nagu sina.“

„Muidugi.“

„Su nokk saab tublit „trenni“, miks ta ei peaks siis vormis olema!“

„Ei, mu nokk on sünni poolest selline, ikkagi pärilikkus.“

„Oled hästi kohanenud.“

„Ise mitte, ka pikad aastatuhanded, nagu väidavad arenemisõpetuse pooldajad, ei ole minu kasuks töötanud. Olen nagu olen. Looja on mind selliseks teinud.“

„Mulle ei ole päris selge, miks rähnid puid täksivad ja selle koort rikuvad.“

„Looja õpetas meid nii toituma, õngitseme koore alt või puidu seest kahjurite tõuke-valmikuid. Nii „arsttime“ puid, säilitame loodusliku tasakaalu.“

„Tore! Aga miks sa alustad puu „töötlemist“ altpoolt?“

„Õige tähelepanelik! Nii on mugavam ja otstarbekam. Haagin end teravate küüniste abil puu külge, liigun kord-korralt ratasringi ümber tüve ikka ülespoole. Tavaliselt ei jäta ma puud enne, kui olen ta kahjuritest puhtaks rookinud. Olen natuke mägironija tüüpi, tunnen tippu jõudmisest suurt rahuldust.“

„Aga ütle, rähn, kuidas sa saagi üles leiad, läbi puukoore ei ole ju midagi näha?“

„Teen nii: kopsin ja ootan.“

„Mida?“

„Et koore all kükitav tõuk ehmuks ja põgeneda püüaks. Nii reedab ta enda asukoha.“

„Sa siis kuuled tema liigutusi?“

„Kujuta ette — kuulen! Looja on mulle väha terase kuulmise andnud. Taban saagi just kuulmise järgi.“

Tõugu liikumise kohas purustan koore või „kaevan“ ta lausa puu seest välja. Mu kleepja süljega kaetud pikalt välja ulatuv keel aitab saagi päevalvalgele tuua. Keele terav ots on kidaline, mõnikord pistan tõugu otsekui harpuuni otsa. Vähe sellest! Mu keel ei ole ainult harpuun ja ainult kleepint, ta on ülitundlik kompimiselund. Kitsas sügavas lõhes või puusse uuristatud augus saan tema abil jahi pidamiseks vajalikku teavet.

Kogu pikkuses välja sirutatud keel lubaks arvata, et ta asub minu sees nokast sabani. Tegelikult on asi hoopis keerulisem. Keele tagaosas asub ainulaadne „aparaat“, mille kaarjad jätked suunduvad tahapoole ja paiknevad pea mõlemal küljel naha all. Lihased suruvad jätketele, need sirgu-

vad ja paiskavad keele kaugele välja. Mu keel ja mu kolju võiksid teadlastele arenemisõpetuse paikapidamatust tunnistada..."

„Vahva! Mind huvitab üks asi: aga kui koore alt ei kosta ei kippu ega kõppu?“

„Siis liigun edasi. Kohas, kus midagi kuulda ei ole, ei tasu raiumisega jännata.“

„Arukas!“

„Looja on mind nii õpetanud. Sul tasub aga meeles pidada, et kasutame toksimist ka sidepidamiseks.“

„Kuidas? Kas morse abil?“

„Ei. Muidugi mitte. Oleks liialt keerukas. Teeme lihtsamalt. Kuula! Kas kuulsid, vastas!“

„Kuulsin. Ja mida see tähendab?“

„Mu kaasake toksis vastuseks: on aeg ühiselule mõelda.“

„Selge. Ega ma teadnudki, et rähnid toksimise teel jutlevad.“

„Või veel? Mõnikord annan liigikaaslastele teada: siin on minu jahimaad! Mis siis saaks, kui rähnid koguneksid piiratud alale? Korralagedus! Ja asjatult tüli kui palju! Mets on suur ja hajutatult ei sega me üksteist.“

„Kuidas sa pesa punud, kui tuleb pere soetamise plaan?“

„Naljamees! Ega ma punugi nagu enamik linde. Raiun puusse õõnsuse, noh nii kaksteist senti-

meetrit läbimõõdus ja kolmkümmend sentimeetrit sügava.“

„Pole kerge!“

„Küll töö tegijat kardab. Aga kõiki laastukesi ma välja ei pillu, teen neist siidise vooderduse, et kaasal pehmem muneda ja haudu-da oleks.“

„Targasti teed!“

„Looja asetaski minusse loomusunnii teha. Jaa, pesa tuleb igati aus. Selles näevad mu järglased ilmavalgust, sirguvad ja lendavad ära suurde maailma omapäi elama. Meie aga loovutame pesaõõne teistele lindudele. Oma kolmkümmend linnuliiki peavad meie raiutud kambrikestest lugu. Väikesed öökullid ja...“

„Tuleb välja, et hoolitsete ka teiste eest, lahendate nendegi korterimure.“

„Jah. Looja õpetas meid ka teistele kasulikud olema.“

Kas sulle ei tundu, et jutuajamine tegi kopsimisele vahe sisse? Naabrid võivad arvata, et minuga on õnnetus juhtunud. Vabanda mind, pean jälle puule pihta andma.“

„Mis siis ikka, hüva raiumist! Ja suur tänu. Nägemiseni, rahn!“

„Nägemiseni!“

Toks, toks, toks-toks...

Tõlkis ja eessõna kirjutas
onu K. E.

ÕIGE SÕPRUS

Sul on kindlasti mõni hea sõber, keda sa väga hindad ja kellega koos tahaksid viibida. Kui meenutan oma lapsepõlve ja selleaegseid sõpru, võin kindlalt öelda, et mu esimene sõber, kes meelde tuleb, oli viieaastane poiss. Ise olin neljane. Mängisime printsia ja printsessi. Meil oli oma muinasjutulinn, vana katkenud telk, mis oli püstitatud poisikese kodumaja aeda.

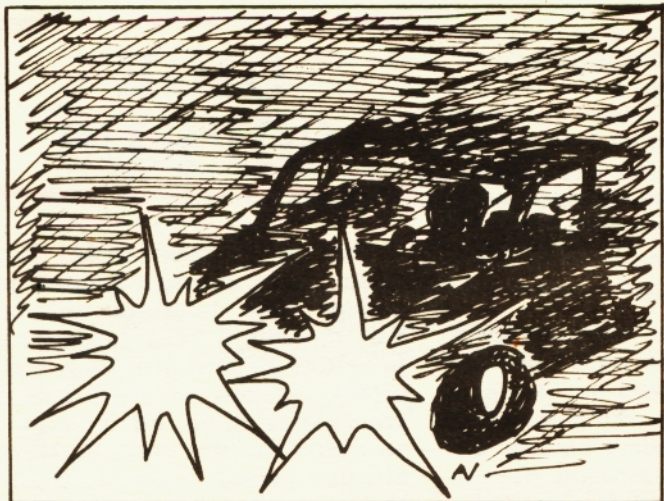
Piiblis jutustatakse palju lugusid sõprusest. Minu meelest on Taaveti ja Joonatani sõprus üks üllamaid ja kaunimaid. Tavaline maapoiss, karjane, kohtas kuninga poega ja nad avastasid teineteises nii palju meeldivaid külgi, nii palju väärtuslikku, et neist said eluaegsed sõbrad. Võin kujutleda, kuidas nad kohtusid kuskil linnataguses niidul, kuulasid teineteist, imetlesid ehk enda ümber olevat loodust, võib-olla unistasid tulevikuplaanidest, ning kes teab — rääkisid ehk teineteisele oma hirmudest ja muredest.

Ka Jeesusel oli sõpru. Marta ja Maarja ja nende vend Laatsa- (Järg 8. lk.)

Ps. 119, 10

Si-nu Sõna on mu jala-le lambiks, ja-la-le
lambiks, ja-la-le lambiks. Sinu Sõna on mu
ja-la-le lambiks ja val-guseks mu teel!

Ingel autoroolis

Taevas oli täis tähti ja kuu heitis metsasele maastikule külma valgust. Lumi krudises noore teekäija jalge all. Teuvo pühkis näolt hingeauru ja kiirustas edasi.

Kõik oli juhtunud ootamatult. Isa tuli töölt nagu alati. Nooremad õed-vennad saadeti magama. Teuvo koos paar aastat noorema, kümneaastase vennaga olid jäänud veel koolitükke tegema.

Äkki tuli ehmunud ema Teuvo juurde ja palus teda minna Ketolasse, paari kilomeetri kaugusel oleva naabri juurde kiirabi kutsuma.

Oli hiline õhtu. Tuttav maastik paistis kuuvalguses hoopis võõrana. Meenus: külas räägiti paikonnas liikuvatest huntidest. Teuvo oli väsinud ja hirmul, nutt tikkus kurku.

Isa oli viimasel ajal haiglane. Ega sellest kodus räägitud, kuid Teuvo aimas, et olukord on tavalisest tõsisem. Kuidas küll toime tulla, kui isa peaks sedavõrd haigestuma, et ei saa enam tööll käia? Või kui... Edasi ei julgenud Teuvo enam mõelda. Mure andis uut hoogu. Veel napp kilomeeter...

Miski rapsatas lumises metsas. Teuvo peatus kuulatama. Talle tundus, nagu... Ei, siiski ei midagi. Vist puud naksusid pakase käes. Poiss jätkas teed. Rada pidi iga hetk välja jõudma suuremale autoteele. Sellel oleks ehk teisigi liiklejaid, oleks parem ja julgem käia.

Just siis, kui Teuvo oli teele jõudmas, takerdus jalg jäätunud konaruse taha ja ta kukkus. Üles tõustes välgatas jalas tugev valu. Hädiselt komberdades pääses ta edasi. Rahutud küsimused ristlesid poisil peas. Ka ta jõuab? Mis saab isast, kui abi hilineb?

Valu jalas oli talumatu. Poiss

ei saanud käia, jooksmisest rääkimata.

„Taevasa, aita mind!“ jõudis Teuvo vaid veel mõelda, enne kui vajus teadvusetult lumevallile.

Ketola pere valmistus magama heitma. Pereisa käis laudaust sulgemas.

„No on pakane, homme tuleb krõbe ilm. Poe aga põhku, siis jõuad homme külmale vastu panna,“ kamandas ta poega.

„Ma tahaksin veel olla,“ arvas Markko, mujal on lapsed jalul, mõned vaatavad hilist filmigi...“

Markko mainis filmi sihilikult. Isa ei olnud telerit ostnud, sest vanemad pidasid selle vaatamist ülearuseks. Markko arvates oleks filmide vahimine päris vahva olnud. Isa oli aga kindel, et kõiksugu kõlvatuse vaatamiseks ei tasu küll pooli öid üleval olla, ja saatis poisil magamaminekuks valmistuma.

Hammaste pesemiseks kulus seekord tublisti rohkem aega kui tavaliselt, nii et isa pidi päris mitu pikka pilku heitma, enne kui tal sai suu puhtaks. Poiss pidi just sängi ronima, kui keegi kolistas esikuukse taga.

„Isa, mis see oli?“

„Vaevalt et midagi erilist. Lähme...“ Sõnad jäid õhku rippuma, üks läks lahti ja sisse astus tundmatu, poisike süles.

„Tere õhtust! Ma leidsin ta teelt. Tuleks arstile helistada. On teil telefon?“

„Oih! See on Paasovaara Teuvo!“ hüüatas Markko.

„Ja ongi! Ei tea, miks nad poisikese vastu ööd välja ajasid?“ arutles Ketola.

„... isa!“ sosistas Teuvo, „Jumal, aita isa!“

„Mis siis isaga on?“ kiirustas naaber teada saama.

„Kus ma olen?“ küsis Teuvo.

„Omade juures. Mis isaga juhtus?“ kordas Ketola küsimust.

„Ta jäi väga haigeks, ma tulin kiirabi kutsuma, aga jalg...“

„Mõlemale on abi vaja,“ taipas võõras, „kõigepealt peaks auto välja kutsuma ja alles siis arstile helistama.“

Peremees haaras telefoni. „Siin Ketola Jaakko, tere õhtust! Paasovaarale on vaja kiirabi.“

Peremees seletas, mis vaja, ja kõik said aru, et auto on juba teel. Kohe helistati ka arstile. Arst tegi vajalikud korraldused ja oli valmis nii isa kui poega vastu võtma.

„Küllap sa selles asjas ülespoole pöördusid,“ rääkis peremees talle omasel lihtsal viisil. „Jumal kuulis sinu palvet ja saatis automehe sind teelt üles korjama. Sohver oli endalegi teadmata Jumala saadik, või kuidas?“ pöördus Ketola-isa samas tundmatu poole.

Mees kohmetus ja pomises midagi arusaamatut. Siis astus ta ukse poole: „Ma siis lähen, asjad näikse olevat korraldatud.“

„Suur tänu abi eest!“ tänas Ketola.

„Nüüd, Markko, magama! Mina jään Teuvoga. Küll Taevasa hoolitseb meie eest,“ lisas ta Teuvole. Peremees vahtis pimedusse, kuni nägi kiirabiautot mööda sõitmas.

„Nad läksid kõigepealt isa järele, tagasiteel võtavad ka sinu kaasa. Saad kohe mitut moodi autosõitu. Alguses ingel autoroolis, siis...“

„Ingel autoroolis?“ küsis Teuvo imestunult.

„Noh sedasi, et Taevasa saatis selle automehe ingli osa täitma ja sind pakase küüsi päästma.“

Sa vist palvetasid teel olles?“ päris peremees.

„Jah, mäletan, et ma ... aga kas see oli siis palve?“

„Siiras ohkaminegi on palve Jumala poole. Ja Jumal kuuleb kindlasti,“ kinnitas peremees. „Aga nüüd on auto õues!“

Ketola tugevad käed kandsid Teuvo autosse, kus isa juba rammil lamas.

Möödus paar nädalat ja Teuvo isa pääses haiglast koju. Ta sai veel kolm kuud haiguspuhkust.

Teuvo jätkas peagi kooliteed. Tihtilugu aga meenusid talle Ketola-isa sõnad: ingel autoroolis. Mõtelda vaid — ingel autoroolis.

Matti Toivonen

MITTE LIIGA HÕIVATUD

Pereema Leevi kiirustas kraamimist lõpetama. Ta pani luuakese nurka, pesi käed ja kohendas juukseid. Lävelt hõikas ta koju oma kaks last — Saara ja Matteuse.

„Tehke kähku,“ kõneles ema, „ruttame kogunemisplatsile. Onu Siimon rääkis, et ühe kuulsa usuõpetaja tee läbib täna meie linnakest. Tahan, et ta teid õnnistaks.“

Ema Leevi sättis end koos lastega minekule. Uudishimulikud naabrinaised ei saanud pärimata jätta, kuhu nii kiiruga.

„Õpetajaga kohtuma,“ kõlas vastuseks.

„Üks hetk, meie tuleme ka!“ Emasid ja lapsi tuli lisaks, ribelev-rübelev kamp aina kasvavas.

Kogudusekoja esisel platsil märgati suurt rahvasumma. Emad trügisid lähemale, et näha kesk inimurdu istuvat meeldiva olekuga noormeest, kes parajasti kõneles.

Hoides kõvasti lastel käest, üritas Leevi temale nii lähedale pääseda kui võimalik. „Kas tema ongi õpetaja?“ küsis Leevi kelleltki, kes paistis asjaga kursis olevat.

„Jah, tema nimi on Jeesus,“ tuli vastuseks.

„Ma soovin, et ta minu lapsi õnnistaks. Siin on veel palju emasid sama sooviga...“

Mees, kellega Leevi rääkis, ei paistnud rõõmu tundvat. Ta sõnas midagi enda kõrval seisvale mehele. Leevi oli liiga uje, et ise otse Jeesuse juurde astuda. Ta lootis nendele meestele, kes oleksid võinud teda õpetajaga tuttavaks teha.

Korruga tundus emale, et Jeesus mõistab ta soovi. Samas näis, et ka TEMA ootab. Ootab, mida võtavad ette need kaks meest.

Lõpuks pöördus üks meestest ja Leevi märkas, et ta on tülpinud. „Kahjuks,“ ütles mees, „on Jeesus täna hõivatud. Ta on eriline isik, tal on palju toimetamist. Tal ei ole aega lastega olla. Laste õnnistamise sooviga tuleks kohaliku vaimuliku poole pöörduda.“ Ja oligi jutul lõpp.

Ema Leevi tundis end räälasti. Ta armastas oma lapsi ja

soovis, et nad kasvaksid üles Jumala teenimises. Ta oli kindel, et kui SEE õpetaja lapsi õnnistaks, saaksid nad palju paremateks. Raske südamega pöördus ema minekule.

Äkki peatas teda lahke hääl: „Ära mine, ma tahan sinu lapsi õnnistada. Too nad minu juurde!“

Jeesus kõnetas meest, kes oli enne Leevil lahkuda soovitanud: „Palu ka teisi emasid oma lapsed siia tuua!“

„Tulge, lapsed,“ ütles Jeesus, tõstes Saara ühele ja Matteuse teisele põlvele. Jeesus rääkis nendega millestki, hoidis käsi nende kohal ja lausus vaikset õnnistussõnad. Ta naeratas jul-

gustavalt Leeville: „Sul on kaks suurepärast last. Nad rääkisid, kui hea ema sa oled ja kuidas sa aidad neid Jumalat tundma õppida. Minu õnnistus kuulub ka sulle: mine Jumala rahus!“

Leevi tänas Jeesust, võttis lastel käest ja seadis minekule. Jeesus jäi teiste laste päralt.

*

Ma ei tea, millest Jeesus lastega rääkis. Võib-olla tahtis ta teada, milline on Saara lemmik-talleke või kuidas edeneb Matteusel tähtede õppimine. Ehk sai ta teada, et lapsed kurvastavad haige vanaisa pärast või laste isa pärast, kes ei leia kuidagi tööd ja kellel on raske peret toita.

Kõik, mis rõõmustas või kurvastas lapsi, tegi kurvaks ka Jeesust. Olen kindel, et ükski laps ei unustanud seda päeva. Jeesuse armastus ja osavõtlikkus muutis neid paremaks.

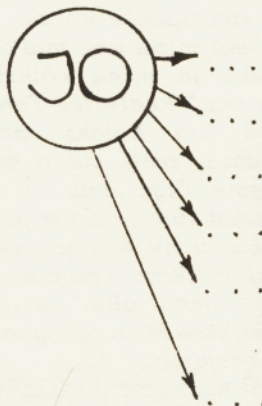
Mõnikord on raske uskuda Piiblit, uskuda pastorit või õpetajat või vanemaid, kui nad ütlevad, et Jumal armastab meid. Kuidas saab Jumalal meie jaoks aega olla? Kindlasti on temal tähtsamaidki asju ajada!

Aga Jeesuse suhtumine emadesse ja lastesse? Siis, kui Ta sai ennast nendele pühendada, ei olnud Tema jaoks midagi tähtsamat olemas. Tal oli aega kuulata, vestelda ja õnnistada.

Jumal-Isal ja Jeesusel on meie jaoks aega. Oleme neile tähtsamad kui ei miski muu. Meie jaoks jätkub neil õnnistusi ja kaasaalamist.

Äkki leiad ka sina aega oma armastust avaldada?

Vana Testamendi nimesid

(kõik nimesid algavad Jo...)

Jaakobi lemmikpoeg
Taaveti sõber
oli suure kala kõhus
Moosese järelkäija
Vana Testamendi 29.
raamat

Juuda lapskuningas

SUURED VENNAD JA VÄIKESED ÕED

Rattakuurist kostis sabistamist, sekka mõni vaimustunud kiljatus. Pekka küünitas kõrva vastu suletud ust ja pingutas end selgemalt kuulma. Kindel! Need olid Olli ja Vesa. Kuid kellele kuulus asjalik-vaikne hää! Arvatavasti naabermaja Tommile, kuid — Tommi oli juba „kolmandik“ ja ega's „kolmandikud“ väiksematega mängi!

„Peaks minema teisele poole maja ja aknast piiluma,“ arutles Pekka, „ehk võtavad mind ka punkti.“

„Ettevaatust! Nuhk on ukse taga!“ kiljatas Vesa ja peitis midagi selja taha.

„Lase aga jalga! Ära hiili siin midagi!“ torkas Olli.

„Tahan ka teiega olla,“ palus Pekka arglikult, julgemata üle läve lähemale astuda.

„Sa ei tohi praegu tulla, meil on tähtsad plaanid käsil,“ sõnas Vesa veidi leplikumalt. Oli ju Pekka tema klassivend ja sõber.

„Ma võiksin ka koos teiega plaanitseda...“ tingis Pekka.

Jutuajamisse sekkus kolmas poiss, kes oli, nagu Pekka arvaski, naabermaja Tommi.

„Me võiksime veel ühe semu endi hulka võtta,“ pani ta ette, „see on veel parem, kui meid on neli — kaks parajat paari!“ Tommi seletas: „Plaanitsesime nädalalõpuks rattamatka maa- le, minu vanaema juurde. See on linnast üheksa kilomeetrit.“

„Ja söögipeatuse teeme järve ääres telkimisplatsil,“ innustus nüüd ka Olli asja seletama, unustanud, et alles oli ta üsna türe olnud.

Korruga muutus Pekka nukraks. Tal ei ole matkakotti! Vähe veel — ema plaanitses just sellel nädalavahetusel suure kraamimise ja pesupesemise ette võtta ja Pekka pidi liivakastis väikest õekest karjutama. Seda viimast ei julgenud ta eales poistele tunnistada!

„Mul on just sel ajal ühe sõbra sünnipäev, ma ei saa sinna minemata jätta,“ luiskas poiss ja nihkus ukse poole.

Järgmisel päeval lonkis Pekka laste mänguplatsile, tonksides kive teel. Ta oli pahane, et ei saa väikeõe pärast poistega

matkama minna. Ja kodus oli nii vähe raha, et isegi matkakotti ostmist ei saanud lubada.

„Kõigil teistel on parem,“ tusatses Pekka ja virutas kivile nii, et varvas sai haiget.

Mänguplatsil oli vaid mõni ema lastega. Liivakastis istus tilluke tüdrukutirts, tuttmüts peas, ja tegi liivakooke. Kui mõni kook välja ei tulnud, sai preilike pahaseks. Siis laskus ta suur vend põlvili liivakasti ja aitas koogitegu korraldada. Vend kiitis õe kooke, tüdruk hakkas naerma ja pakkus ühe söömiseks, mängult.

Pekka jäi ammulisui nende mängu vaatama. Jah, see oli Tommi — naaberhoovi suurim poiss. Siin ta siis oli — veetis aega väikese õekese seltsis — ja ei paistnud põrmugi tusane olevat. Tema, Pekka, ei läinud kunagi vabatahtlikult liivakasti!

„Pekka, tule sinagi maailma parimaid liivakooke maitsuma!“ naeris Tommi, kui eemal Pekkat märkas. „Lubasin emale, et hoian Miial silma peal, kuni ta poes ära käib. Mõnikord olen ka sinu väikese õde kantseldanud, kui juhtume koos olema.“

„Kas sõbrad narritama ei hakka, et pisikestega jändad?“ küsis Pekka imestunult.

„Noh, ükskord Olli naeris, kuid kui ma väljagi ei teinud, jättis järele,“ vastas Tommi asjalikult toonil. „Kas sa tõesti ei saa matkale tulla, kui jäta me väljasõidu pisut hiljemaks? Jõuaksid siis enne sõbra sünnipäeval ära käia,“ lisas Tommi.

Pekka jutustas, miks ta oli valetanud sünnipäeva kohta.

„Sa saaksid minu uue matkakoti laenuks ja mina võiksin võtta isa vana,“ kaalutles Tommi. „Kuid kes hoiaks sinu õekest? Vaata, sealt tuleb mu ema! Küsime õige, kas ta ei võiks mõlemat tüdrukukest passida. Mina võiksin siis järgmisel nädalal rohkem valvata ja tema saaks vaba olla,“ arvas Tommi ja hakkas Miia mänguasju kokku korjama.

Pekka silmad särasid. Küllap võiks temagi Kristit mängitada! Pealegi koos Tommiga...

Riikka Ahonen

ÕIGE SÕPRUS

(Algus 5. lk.)

rus. Kindlasti oli tal neid teisi, kuid just nende õelik-vennalik suhe on piiblijutustustes olulise koha leidnud. Nende elulood on meile õpetuseks. Kohtame kolme täiesti erinevat inimest: Martat, kes hoolitses pere argielu sujuvuse eest? Maarjat, kes igal võimalikul hetkel võimalikele asjadele mõtles, ja Laatsarust, kellest küll palju ei räägitud, kuid kes hoidis peret koos ja kandis oma õlgadel neid kohustusi, mida tavaliselt kannab isa. Nende sõprade juures leidis Jeesus alati puhkepaiga, kui Ta seda vajas. Selle väikese pere iga liige oli Jeesusele armas.

Jeesus on ka meie sõber. Parim, kes meil kunagi olla saab. Ta on usaldusväärsem. Ta pole kunagi kaugel, Ta võib elada meie südames täna, homme ja alaliselt.

Teil on kerge leida teine laps, kellega koos olla, mängida, jalutada. Ometi pole iga inimene selline, kes oleks meile õnneks. Ka sinu ümber on ju mitmesuguseid inimesi. Ole siis ettevaatlik. Kui mõni sinu uus sõber ahvatleb sind kohtadesse, kuhu sul pole luba minna, õhutab sind tegema asju, mida sul on kästud vältida — pöördu ära sellisest inimesest.

Tõeline sõprus aitab, arendab, julgustab, rahustab. Tõeline sõprus nõuab vahel ka enese piiramist ja mõne asja ohverdamist.

Oled õige sõber, kui tegutsed Piibli kuldse seaduse järgi: „Mida te tahate, et inimesed teile teevad, tehke ka neile.“

Terhi Laitinen

VÄIKEDE PARANDUS.

Kõigil tuleb aeg-ajalt ette viigu. Ka meie lehtedesse on neid sisse lipsanud. Eelmisse numbri- sse sattus aga lausa segadust tekitav aps. Nimelt on alles käesolev „Silmaterra“ kaheksas ja rohelise jõululehe järjenumbriks on seitse. Palume vabandust!

Tegijad, kellel juhtub mõndagi